

[Tørnæs]

øget beskæftigelse, men også bliver den bedste reallønssikring og hermed den bedste sikring for de svagest stillede i samfundet. Det er jo for længst bevist, at en stærk timelønstilligning ikke giver nogen som helst reallønssikring.

Med hensyn til arbejdstidsnedsættelsen er det overordentlig vigtigt, at arbejdsmarkedets parter er indstillet på at finde en fornuftig løsning, således at arbejdstidsnedsættelsen ikke får negativ beskæftigelseseffekt, men at der gennem forhandling i de forskellige brancher bliver taget hensyn til de forskellige erhvervsområders behov for en betydelig fleksibilitet i forbindelse med arbejdstidsnedsættelsen.

Den sociale balance i de samlede forslag understreges af, at de højere indtægter pålægges en bunden opsparring med et samlet provenu på ca. 2 mia kr. Den bundne opsparring skal først og fremmest medvirke til at reducere forbruget. Det har ofte været kritiseret, at de modeller, man hidtil har set for bunden opsparring, ikke har haft nogen særlig forbrugsbegrænsende effekt. Det, der her er tale om, er da også, at pengene rent faktisk skal indbetales, og at det ikke kan foregå ved, at man flytter fra én konto til en anden. Den bundne opsparring vil dermed klart virke forbrugsbegrænsende og dermed også være medvirkende til at reducere betalingsbalancunderskuddet.

Der vil endvidere blive indført begrænsninger i lånefinansieringen af det private forbrug.

For yderligere at understrege vigtigheden af at forbedre konkurrenceevnen nedsættes de indirekte lønomkostninger med ½ pct., og som led i helheden forhøjes aktieselskabsbeskatningen fra 40 pct. til 50 pct. Der er i høj grad tale om en forbedring af de små og mellemstore virksomheders konkurrenceevne, idet de privatejede virksomheder i forhold til de selskabsejede er underlagt en betydelig højere skatteprocent. Man kan sige, at der herved tages det første skridt til en større skattemæssig ligestilling mellem selskabsejede virksomheder og privatejede virksomheder.

Alt i alt er der tale om et indgreb, der er socialt velafbalanceret, samtidig med at det forbedrer beskæftigelsen og fastholder de økonomiske mål, som regeringen allerede

ved sin tiltræden satte sig, og dermed skaffer basis for et yderligere rentefald.

Der er således ved dette indgreb vist en betydelig solidaritet med de svagest stillede grupper i samfundet, en solidaritet, som på ingen måde er kommet til udtryk i de udtalelser og i den skarpe kritik af aftalen, der er fremkommet også fra socialdemokratiets formands side, en kritik, som oven i købet kom til udtryk, endnu før aftalens indhold var bekendtgjort.

Lad os så prøve at kigge lidt på, hvad det egentlig er, der kan være baggrund for denne skarpe kritiske holdning fra socialdemokratiets side. Nå ja, det kan vel næppe være forhøjelsen af selskabsskatten, ej heller, at de små og mellemstore virksomheders konkurrenceevne forbedres ved, at de indirekte lønomkostninger nedsættes, så meget mindre som socialdemokratiet jo selv har foreslået forhøjelse af selskabsbeskatningen. Man kan vel heller ikke forestille sig, at det er den bundne opsparring, der giver anledning til kritik, blot fordi den er mere effektiv end det, som tidligere har været gennemført. Man kan vel heller ikke forestille sig, at det er begrænsninger i priser og avancer, der møder modstand i socialdemokratiet.

Alene står altså tilbage forholdene omkring løn- og arbejdsforhold. Ifølge sit eget forslag, hvad enten det skal betragtes som et beslutningsforslag eller som tanker, socialdemokratiet gør sig, siger socialdemokratiet: det, vi foreslår, er en lønstigning på 5 pct. pr. år. Jeg går ud fra, at socialdemokratiet har læst det økonomiske råds rapport om, hvad en sådan lønstigning vil betyde for beskæftigelsen, nemlig at man i løbet af 2 år vil få mindst 32.000 flere ledige, og at der i løbet af 5 år af den grund vil blive en stigende ledighed på mindst 90.000, samtidig med at det vil medføre øgede prisstigninger og ikke være noget som helst reallønsværn. Hvilke yderligere supplerende foranstaltninger forestiller socialdemokratiet sig for at dæmme op mod den stigende arbejdsløshed i form af kunstige jobskabesordninger og andet?

Men det stopper ikke derved. Socialdemokratiet foreslår også øgede udgifter i dagpenge- og efterlønssektoren. Hvordan har man forestillet sig at skaffe de ekstra 9-10 mia kr., som socialdemokratiets forslag vil indebære? Har man slet ikke skønnet, at det vil give en tilbagevenden til den situation, vi tidligere